

๑

หม่อมราชวงศ์กังสดาล

หม่อมราชวงศ์กังสดาล เป็นหนุ่มนักเรียนนอกที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากประเทศอังกฤษได้ไม่นาน เป็นพระโอรสในหม่อมเจ้าปุณยญาติกับหม่อมศรีเอี่ยม มีน้องสาวหนึ่งคนซึ่งเป็นฝาแฝดกัน นามว่าหม่อมราชวงศ์กัลยา

กังสดาลนั้นเป็นบุรุษที่ผู้คนพบเห็นตามท้องถนนได้ยากยิ่ง ทว่าก็มีเสียงเล่าลือกันว่าหม่อมราชวงศ์ผู้นี้ส่งงามประดุจเทวดาจุติลงมา ผิวสีนํ้านมสะอาดตา เส้นผมสีดำเข้มเป็นทรงเข้ากับใบหน้าเล็ก ปลายคางแหลม ตัวผอมบาง ไม่สูงชะลูดเหมือนกับบุรุษอื่นในพระนคร โดดเด่นด้วยดวงตากกลมโตราวกับจันทร์ในคืนเต็มดวง ล้อมกรอบด้วยแพขนดายาว

“ชายกึ่งหล่อก็จริง แต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับใครเลย”

นี่คือประโยคที่กังสดาลได้ยินบ่อยครั้ง ชวนให้รู้สึกขำชิน เขาเป็นเช่นนั้นจริง ไม่ผิดเพี้ยนไปจากคำคน ใครจะนิยามว่าอย่างไรเขา

ไม่สน ขอเพียงเขาได้ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่ต้องวุ่นวายกับใครก็พอ

มนุษย์ถ้ำคนนี้หวังเพียงความสงบสุขในชีวิตที่พระนครเท่านั้น ตั้งแต่กลับมาจากอังกฤษ ไม่ว่าน้องสาวและมารดาจะชักชวนให้เขาออกไปพบปะผู้คนเพื่อเปิดหูเปิดตาสักกี่ครั้ง กังสดาลก็จะปฏิเสธหัวชนฝาไม่ยอมไปทุกครั้ง ทุกวันเขาจะอยู่ที่วังอ่านหนังสือหรือไม่ก็วาดภาพ จะออกไปข้างนอกเพียงยามจะไปดูภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ที่อยู่ย่านวังบูรพาเท่านั้น หากจะถามหามิตรสหายจากหม่อมราชวงศ์ผู้นี้แล้วละก็ เกรงว่าจะไม่มีคำตอบใดให้ เพราะกังสดาลไม่มีเพื่อนในพระนครแม้แต่คนเดียว

“พี่กั้งคะ มายืนทำอะไรอยู่ตรงนี้ นี่หม่อมแม่กับท่านพ่อเรียกหาอยู่นะคะ”

“พี่ไม่อยากเข้าไปในงาน” กังสดาลล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง ลมในช่วงค่ำพัดจนผมสีดำที่จัดทรงไว้เกือบจะเสียทรง

กัลยาน้องสาวช่างเจรจาส่งยิ้มหวานให้พี่ชาย ทว่ารอยยิ้มนั้นอาบยาพิษอย่างเห็นได้ชัด

“มาเถอะค่ะ ไปข้างในกัน มีแต่คนอยากพบพี่กั้ง” กัลยาฉีกยิ้มกว้างจนเห็นโหนกแก้มชัด หล่อนเดินเข้าไปคล้องแขนพี่ชายไว้และเริ่มพูดต่อ “ทำไมต้องไม่อยากเข้าสังคมด้วยล่ะคะ นี่เป็นงานเลี้ยงที่ท่านพ่อทรงหมายมั่นตั้งใจให้พี่กั้งได้มาเจอญาติของเราเลยนะคะ”

“ไม่เอาหรอก คนเยอะ พี่ไม่อยากถูกคนจ้องจนเป็นเป้าสายตา” หม่อมราชวงศ์ผู้สวมชุดทักซิโดสีเข้มหันไปปฏิเสธน้องสาวด้วยน้ำเสียงเรียบ ใบหน้าไร้รอยยิ้ม ดวงตาฉายชัดถึงความสุขุมเยือก

เย็น

นี่ไง! คิดแล้วไม่มีผิด

“อะไรกันคะ นี่งานสำคัญของท่านพ่อคะคะ อย่าทำให้ท่านพ่อกริ้วจะดีกว่า”

หม่อมเจ้าปฤษฎางค์ทรงอุทส่าห์เปิดประตูวังเพื่อจัดงานเลี้ยงต้อนรับการกุศลครั้งนี้ เพื่อให้กังสดาลได้เข้าสังคมเหมือนอย่างคนอื่นเขาบ้าง แต่เขาแทบไม่สนใจไยดีงานแต่งงานนั้น ทั้งยังหนีออกมายืนรับลมที่ริมระเบียงเงิบ ๆ เพียงลำพัง

“จ้ะ...”

“บอกว่าพี่ไม่สบายจะได้ไหมนะ”

“ไม่ได้ค่ะ!”

“คนในงานทำให้พี่อึดอัด” สีหน้าของกังสดาลแสดงความกระอักกระอ่วนแบบไม่ปกปิด แต่มีหรือที่น้องสาวฝาแฝดจะยอม นอกจากหน้าตาที่คล้ายกันแล้วนิสัยของหล่อนก็คล้ายกับพี่ชายด้วย กลยาข้างต้อ อีกทั้งยังชอบบังคับ มักจะเอาแต่ใจตัวเองไม่ต่างจากกังสดาล

“มาเถอะคะพี่กั๊ง อย่าปล่อยยให้คนในงานคอยเก้อ!”

“เรานี่เหมือนท่านพ่อกับหม่อมแม่” กังสดาลตวัดดวงตากลมโตไปมองน้องสาวผู้มีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับเขา แตกต่างกันก็ตรงที่กลยานั้นมีชีวิตชีวาและสดใสกว่ามาก “พี่ไม่ยากทำความเข้าใจกับคนในงาน เราเองก็รู้”

“เพราะรู้ไงคะ เลยมาตาม พี่กั๊งต้องหัดฝืนใจตัวเองเพื่อเข้าสังคมกับเขาบ้าง”

“เรานี่เผลอดีการจริง ๆ กลยา!”

สีหน้าซึ่งขงของกังสดาลนั้นไม่ได้ทำให้กัลยาลดความพยายามของหล่อนเลยสักนิด ตรงกันข้าม หล่อนกลับออกแรงดึงแขนพี่ชายฝ่าฝ่าเพื่อให้เดินตามเข้าไปในงาน ญูญูกั๊กกันอยู่นานจนกระทั่งกังสดาลเป็นฝ่ายยอมแพ้นิสัยเผด็จการของหล่อน

“ไม่อยากจะเชื่อเลยจริง ๆ ยายกัล”

เข่าบ่นอุบอิบในขณะที่ปล่อยให้น้องสาวตัวดีลากแขนเดินไปตามโถงทางเดินยาวภายในวัง

วังขจรเจริญวงศ์ซึ่งเป็นบ้านของกังสดาลนั้นอยู่ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ด้านหน้าเป็นถนนส่วนบุคคลที่มีเพียงคนในราชสกุลที่ใช้ได้ เรือนรับรองแขกในวังนั้นเดิมทีเคยเป็นโรงสอนหนังสือ ทว่าเมื่อเสด็จปู่ของกังสดาลสิ้นพระชนม์ เรือนนั้นก็จัดเป็นสโมสริลลาคแทน หม่อมเจ้าบุญญาภิทรหรือท่านชายบุญบิดาของกังสดาลนั้นทรงชื่นชอบการลีลาตีกว่าสิ่งใด ตั้งแต่เป็นหนุ่มจนกระทั่งตอนนี้ฝีมือลายมือในการเต้นรำยังไม่มีผู้ใดเทียมได้ เห็นกันอยู่ว่านี่แทบจะเป็นกิจกรรมโปรดอย่างเดียวที่ทรงทำมาแต่ไหนแต่ไร เพราะเช่นนี้พระโอรสและพระธิดาจึงพอมีทักษะการลีลาตอยู่ไม่มากนัก

“ไปหาพระองค์ชายแสงฉายกันค่ะ”

“พี่ไม่อยากไป พี่ไม่รู้จักใครเลย” กังสดาลขึ้นตัวไว้

“พี่กั๊กคะ พี่กั๊กควรจะทำความรู้จักกับเหล่าพระสหายของพระองค์ชายไว้ละคะ อย่างน้อยพระองค์ชายก็ทรงรู้จักคนมากหน้าหลายตา พี่กั๊กอาจจะมีเพื่อนสนิทในเร็ววันนี้ก็ได้ค่ะ”

กัลยาหมักมีรอยยิ้มประจูดอกทานตะวันอยู่เสมอ แตกต่างจากกังสดาลที่มักจะทำหน้าตายไม่รู้ร้อนรู้หนาว ตั้งแต่เด็กจนตอนนี้ อายุยี่สิบสองปี เขาเคยแหย่มรอยยิ้มมดงามให้คนอื่นเห็นแค่ครึ่งสอง

ครั้งเท่านั้น ฉายาของกังสดาลคือ ‘คุณชายยิ้มยาก’ รอยยิ้มของเขาหาดูได้ยากยิ่งกว่าสิ่งใด และกว่าจะทำให้เขายิ้มออกมาได้สักทีก็ยากเย็นประหนึ่งการจ้างปากเสือเอาเขี้ยวออกมาอย่างไรรอยยิ้มนั้น!

“ไม่ทำหน้าแบบนั้นคะพี่กั้ง ทำเหมือนกับน้องบังคับให้กระโดดหน้าผา”

“พี่ไม่อยากทำความรู้จักกับใครนี่...”

กังสดาลประจักษ์อีกฝ่ายด้วยสีหน้าและน้ำเสียง แต่มีหรือกล้าจะใสใจ หล่อนออกแรงลากพี่ชายให้มาอยู่ในวงสนทนาที่ประกอบไปด้วยบรรดาพระสหายของพระองค์ชายแสงฉายคู่มั่นของหล่อนได้สำเร็จ

“ฝ่าพระบาทเพคะ” กลยาเอ่ยเรียกคู่มั่นที่หันมามองหล่อนด้วยดวงตาทอประกายแวววาว “โปรดรับพี่ชายของหม่อมฉันไปเป็นพระสหายที่เพคะ”

“ยายกัล!”

“อ้อ นี่ชายกั้งใช่หรือไม่ ว่าแล้วเชียว... หน้าเหมือนหญิงกัลมาก”

“ทรงเมตตาพี่ชายหม่อมฉันด้วยเพคะ หม่อมฉันสงสารพี่กั้ง” กลยาเอาแต่ขอรับรองพระองค์ชายแสงฉายโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายตรัสอะไรกับหล่อนบ้าง และตอนนั้นเองที่คำพูดของเจ้าหล่อนทำให้พี่ชายฝาแฝดชายหน้า

“อย่าพูดแบบนั้นน่ากลยา พี่ไม่ได้...”

“พี่กั้งไม่ต้องพูดหรอกค่ะ ให้เป็นหน้าที่น้องเอง” กลยามองค้อนพี่ชาย “ฝ่าพระบาทเพคะ โปรดแนะนำพระสหายของฝ่าพระบาทให้พี่กั้งรู้จักด้วยเถิดเพคะ”

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าแสงฉาย ผู้สืบเชื้อสายราชสกุล ‘ปางประสงค์ศิริ’ ทรงแยมยืมให้กลยาที่หาเสียงอดอันขอร้องได้น่ารักเสียเหลือเกินแล้วตรัส “หญิงกังวลใจเถอะ” จากนั้นก็ทรงหันไปตรัสกับกังสดาล “เราได้ยินมาว่าชายกังวลกลับมาอยู่พระนครนานแล้ว ทำไมถึงเอาแต่อุดอู้อยู่แต่ในวังล่ะ ช่างนอกมีที่นาสนใจเยอะแยะเลยนะ ถ้าไม่ถือสาไว้เราจะแนะนำเอง”

“หามิได้กระหม่อม...” กังสดาลไม่รู้จักใครนอกจากพระองค์ชายแสงฉาย เพราะตั้งแต่กลับมาจากอังกฤษ เขาก็ไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก วันๆ อยู่แต่กับหนังสือ สนามหญ้า กระดานวาดภาพ และแผ่นเสียงที่เปิดทุกป้าย “กระหม่อมขอประทานอภัยแทนหญิงกังวลด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า หญิงกังวลทำแบบนี้ก็เพราะอยากให้ชายกังวลมีสหายอย่างคนอื่นเขาบ้าง ได้ออกไปเที่ยวเล่นตามประสาคนหนุ่ม เขาทำกันก็ฟังดูเข้าท่านะ ว่าไหมชายกังวล”

พระองค์ชายแสงฉายทรงสุขุมและสุภาพในเวลาเดียวกัน ต่างจากกลยาที่ออกจะกระโดดกระเดก พุดจาเสียงดัง ทั้งยังช่างพุดจนเกินงาม

“ฝ่าพระบาทเพคะ ได้ยินว่าพระสหายสนิทมาร่วมงานด้วยหรือเพคะ อยู่ที่ไหนหรือเพคะ แนะนำให้พี่ก็รู้จักด้วยสิเพคะ”

“เจ้าก็เจ้าการ!” กังสดาลเลือบตาไปทางน้องสาวและกัตพินพุด เขาอยากจะหยิกหล่อนสักหากทำได้

พระองค์ชายแสงฉายกลั้นเสียงหัวเราะเอาไว้ตอนที่สองพี่น้องทำท่าจะทะเลาะกัน ทรงยกมือห้ามตีกระหว่างกลยากับกังสดาลก่อนจะตรัส “มาเถอะ เดี่ยวเราจะพาไปแนะนำกับสหายของเรา”

เมื่อตรัสจบก็ทรงโอบไหล่กัสดาลให้เดินไปด้วยกัน

กัสดาลยืนยิ้มอย่างภาคภูมิใจมองตามหลังทั้งสอง ก่อนจะเดินตามไป

“ทุกคน เราพาชายทั้งมาทำความรู้จัก”

“โอ้ ฝ่าพระบาท... ทรงพาใครมาหรือกระหม่อม” เกริกพลคนช่างพูดทำท่าตกอกตกใจ

กัสดาลลอบกลอกตา จากนั้นก็ทำทียึดตัวเต็มความสูงเมื่อต้องเผชิญหน้ากับบุรุษทั้งสามคนที่เป็นพระสหายของพระองค์ชายแสนฉาย

“นี่กัสดาลหรือชายทั้ง ทุกคนคงจะรู้อยู่แล้วว่าเป็นโอรสองค์โตของหม่อมเจ้าปญญาภทร”

สายตาของบุรุษทั้งสามผู้มีความโดดเด่นแตกต่างกันนั้นจ้องมองมาทางกัสดาล คนที่ไม่ค่อยรับมือกับการเผชิญหน้าคนหนุ่มมากได้ตื้ออย่างเขาถึงกับมือสั่น เหงื่อซึมขึ้นสองขมับ

“ชายทั้ง นี่คือหม่อมหลวงเกริกพลหรือเกริก สหายรักของเราเอง”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณชายทั้ง” เกริกพลส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้ ทว่ากัสดาลกลับเพียงมองด้วยสายตาเยือกเย็นและพยักหน้ารับเท่านั้น

เกริกพลหน้าร้อนเพราะความอับอาย...

“เออ... ส่วนคนนี่คือหม่อมราชวงศ์มีเดช หรือเรียกว่าชายเดชก็ได้”

“ยินดีที่ได้พบกันครับชายทั้ง” แล้วมีเดชก็เป็นอีกคนที่ได้รับสายตาเยือกเย็นนั้น

กังสดาลเป็นพวกไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับคนที่ไม่ยอมรับจัก เหมือนกับมนุษย์ไร้ความรู้สึก สีหน้าเย่อหยิ่งนั้นทำให้ใครต่อใครไม่อยากจะเสวนาด้วย บรรดาพระสหายของพระองค์ชายแสงฉายก็เช่นกัน กังสดาลวางตัวห่างเหินกับผู้อื่นเสมอ รวมถึงกับบุคคลที่พยายามจะเข้ามาผูกมิตรด้วยในตอนนี

“เอ่อ... ส่วนทางนี้คือ หม่อมเจ้าปารุสก” พระองค์ชายแสงฉายตรัสแนะนำบุรุษผู้สวมชุดสีฟ้าอ่อนที่ยืนถัดจากหม่อมราชวงศ์มีเดช

กังสดาลทำเพียงเบนสายตาไปมองบุรุษผู้นั้น แม้ยังไม่ได้มองอย่างเต็มตา กังสดาลยังรู้สึกว่าเขาช่างเป็นคน ที่เต็มไปด้วยแรงดึงดูด มากขนาดที่ว่าทำให้อยากมองไปหน้านั้นให้เต็มตา

“สวัสดิ์ครับหม่อมราชวงศ์กังสดาล ได้ยินชื่อเสียงมานาน วันนี้ได้เจอกันสักที”

ยามนี้กังสดาลมองอีกฝ่ายเต็มสองตาแล้ว บุรุษหนุ่มที่มีฐานันดรสูงกว่าและอายุมากกว่าเขาหลายปีผู้นี้มีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์และเสน่ห์เหลือล้น ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าใบหน้าหล่อคมคายตามแบบฉบับหนุ่มไทยนั้นทำให้กังสดาลเผลอจ้องมองอีกฝ่ายนานเกินจำเป็น

“ดีใจที่ได้พบกันนะครับ หม่อมราชวงศ์กังสดาล”

“ไม่ต้องเรียกผมเต็มยศหรอกครับ...” หม่อมราชวงศ์เจ้าของใบหน้าเย่อหยิ่งคลี่ยิ้ม “จะเรียกว่าชายกึ่งก็ได้ ผมไม่ถือ”

“จั้นหรือ” ปารุสกตัดเสียงเอ่ยตอบ ไม่รู้ว่าจใจหรือว่าอย่างไร เสียงหัวเราะดังขึ้นในวงสนทนา

ทุกคนต่างรู้ว่าหม่อมเจ้าผู้นี้มักจะสร้างเสียงหัวเราะให้ผู้คน

เสมอ ทว่ากังสดาลกลับไม่ชอบ เสียงหัวเรานั้นแลงมาด้วยความ
ขายหน้าของผู้อื่น ไม่ใช่เรื่องตลกเลยสักนิด กังสดาลโกรธเหล่าคน
ที่ทำงานเขาแบบนี้ โดยเฉพาะหม่อมเจ้าผู้ไม่รู้จักมารยาท

“ผมไม่ตลกสักนิด...”

“พี่กั้งคะ”

“มีอะไรน่าำหรือครับ”

“ไม่เลย แหมคุณชายกั้ง ช่างไม่มีอารมณ์ขันบ้างเลย” เกริก-
พลยังเอ่ยเย้า

“ล้อผมสนุกมากหรือครับ” กังสดาลหันไปเลิกคิ้วถาม

เกริกพลถึงกับหน้าเสียเพราะถูกคำพูดของกังสดาลตบหน้า

“ชายกั้งนี่สมกับที่เขาถือกันไม่มีผิด” ปารุสก์เอ่ยขึ้นมา

“ลือ? ลืออะไรอีกล่ะครับ”

“เขวากันว่าชายกั้งนะหล่อเหลาปานภาพวาดยุคเรอเนซองซ์
แต่นิสัยกลับไม่สมกับหน้าตาเลยสักนิด” ปารุสก์ปรายตามองกังสดาล
จากนั้นก็โคลงแกว่งแขนเป่ญในมือไปมา เกิดความเจียบขึ้นในวง
สนทนา สุดท้ายเขาก็เป็นฝ่ายหัวเราะก่อนเอ่ยตบท้าย “แหม เรา
ล้อเล่นนะ ชายกั้งก็... เอาน่า ถึงหน้าตาจะไม่เหมือนกับนิสัย แต่
ก็เชื่อแล้วแหละว่าชายกั้งนะหล่อสมคำที่เขาพูดกันจริงๆ”

“กระ...กระหม่อมขอตัวไปเข้าห้องน้ำกระหม่อม” กังสดาลหัน
ไปเอ่ยกับพระองค์ชายแสงฉาย ไม่ทันรอให้อีกฝ่ายอนุญาต เขาก็
เดินไหล่ส่นออกจากวงสนทนาไป ตอนที่เดินผ่านปารุสก์ เขาเหลือบ
ตาขึ้นมองอีกฝ่าย เห็นรอยยิ้มเหยียดบนมุมปากนั้นแล้วเขาก็โกรธ
จนตัวสั่น

หม่อมเจ้าปารุสก์ช่างเป็นคนฝิปากกล้าจริง ๆ!

“นี่เราหยอกเขาแรงไปหรือเปล่าชายรุสก์”

“โธ่ฝ่าพระบาท จะทรงหยอกเข้าเบาๆ ได้อย่างไร เห็นหรือไม่ว่าชายกึ่งนะหยิงยโสแค่ไหน หากว่าฝ่าพระบาทไม่ใช่คู่หมั้นของน้องสาว หม่อมราชวงศ์ผู้นั้นคงเดินหนีไปนานแล้ว”

ปารุสก์กล่าวซ้ำๆ ทั้งสี่คนหันไปมองตามแผ่นหลังเล็กของกังสดาลที่เดินผ่านกลุ่มคนที่กำลังเดินร่าอยู่ออกไปในขณะนั้น โดยมีกัลยาผู้เป็นน้องสาวเดินตามไปติดๆ

อันที่จริงแล้วปารุสก์ไม่ได้อยากจะแกล้งให้อีกฝ่ายอับอาย แต่ทำทางไม่รับไมตรีนั้นน่าหมั่นไส้เกินจะทน เขาอยากจะเข้าหยอกแค่พอหอมปากหอมคอ ทว่ากลับทำให้กังสดาลโกรธจนตัวสั่น

“แกล้งเขาแบบนั้น ระวังเขาจะเกลียด”

“อย่างฉันหรือมีอะไรให้เกลียด” ปารุสก์หันไปยิ้มกริ่มกับเกริกพล

“เดี๋ยวฉันมานะ” พระองค์ชายแสงฉายตรัส

“กระหม่อม...” ทั้งสามคนรับคำ เมื่อคล้อยหลังพระองค์ชายแสงฉาย ก็รีบหันมาคุยกัน

“ไ้ รูปงามอย่างที่บอกหรือเปล่าละชายรุสก์”

“บอกได้เต็มปากว่าสมกับที่คนเล่าลือกัน”

ไม่มีทางที่ใครจะปฏิเสธความงดงามทางรูปโฉมและท่าทางของกังสดาลได้อย่างแน่นอน หม่อมราชวงศ์กังสดาลเป็นต้นแบบเรื่องรูปโฉมน่ามองของใครหลายคน เพราะใบหน้าที่น่ามอง ดวงตาที่ชวนให้หลงใหล ไหนจะไฟเมื่อดเล็กที่อยู่เหนือริมฝีปากนั้นอีก

ทุกอย่างที่เป็นกังสดาลล้วนเต็มไปด้วยแรงดึงดูดที่ทำให้ใครต่อใครอยากเข้าหา ไม่ว่าเจ้าตัวจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

“ชายรุสก์มีเสน่ห์ถึงขั้นมัดใจชายด้วยกันได้ แต่ว่าชายทั้งนั้น...”

“อย่าพูดแบบนั้น เหมือนกำลังสบประมาทกันอยู่” ปารุสก์หันไปปรามมิเดช แม้ว่าจะโดนอีกฝ่ายหยามด้วยสีหน้าและแววตา เจ้าตัวก็ยังควบคุมตัวเองได้และยิ้มอย่างสุภาพ

“ชายรุสก์เป็นชายรักชายนี่...”

“แล้วอย่างไร”

“พณินได้ว่าชายรุสก์ที่ว่าเสน่ห์แรงก็ยังพ่ายแพ้ต่อหม่อมราชวงศ์กังสดาลอย่างแน่นอน”

“ทำไมต้องพูดจาเย้ยหยันกันเรื่องนี้ด้วย มิเดชขงใจพูดยั่วโมโหหรือไร” ปารุสก์คิด

“นี่ชายเดชกำลังจะบอกว่า...”

“แค่คิดสนุกๆ นะ ว่าชายรุสก์ที่ว่าแน่จะแพ้ยัยชายทั้งหรือเปล่า”

มิเดชกับเกริกพลมองหน้ากัน แล้วหันไปส่งยิ้มทะเล้นแกมหยอกให้ปารุสก์ ร่างสูงสง่าผ่าเผยเห็นแล้วถึงกับขมวดคิ้วจนใบหน้าหล่อเหลาอย่างไม่มอง

“เอางี้ไหมชายรุสก์ หากว่าชายรุสก์ทำให้ชายทั้งยอมออกไปเที่ยวคลับประจำของพวกเราด้วยได้ ฉันกับชายเดชจะยอมยกที่ดินที่พระนครศรีอยุธยาให้เลยเอ้า!” ที่บอกเช่นนั้นก็เพื่ออยากจะลองใจปารุสก์หวังความสนุกเท่านั้น

สองเพื่อนซี้ชนแก้วกัน จากนั้นก็หัวเราะในลำคอ ขณะกำลังยกแก้วขึ้นดื่มกับชัยชนะที่ได้กลั่นแกล้งสหายนั้น เสียงเข้มของหม่อมเจ้าตรงหน้าก็พูดขึ้น

“ฉันขอรับคำท้าจากทั้งสองคน”

“หา!”

“ฉันจะจับชายกั๋ง และจะทำให้ชายกั๋งยอมไปเที่ยวคลับประจำ
ของพวกเรากับฉันให้ได้” หม่อมเจ้าหนุ่มหันไปมองกังสดาลที่เดิน
เคียงคู่อยู่กับหม่อมเจ้าปุกฤษฏาภักทร ทั้งสองสบตากัน ปารุสก็ยกยิ้ม
ให้ ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น

แต่เอาเถอะ... ปารุสก็หมายมั่นตั้งใจไว้แล้วว่าจะต้องเป็นผู้ที่
ฉวยเอาหัวใจของหม่อมราชวงศ์ผู้แสนเย่อหยิ่งคนนั้นมาสยบแทบ
เท้าให้จงได้!

๒

ความบังเอิญ ณ วัชรบุรพา

กังสดาลมีอายุย่างยี่สิบสามปีในปี ๒๕๑๒ นามลำลองที่ใช้กันในวังและในหมู่ญาติสนิทคือ ‘ชายกั้ง’ รู้กันทั่วว่าการเรียกขานเช่นนี้มีไว้ให้คนรู้จักมักคุ้นกันเท่านั้น

ความถนัดอันแสนโดดเด่นของกังสดาลคือการวาดภาพสีน้ำมัน แม้ว่าผู้เป็นบิดาจะไม่ค่อยพอใจกับอาชีพศิลปินนี้ แต่ก็ยังห่วงใยแนะนำให้เข้าทำงานเป็นครูสอนในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งที่อยู่ใจกลางพระนคร ปณิธานของกังสดาลไม่ใช่เพียงการได้เงินทองและมีอาชีพการงานที่คู่ควรเหมาะสมกับที่ตนเป็นถึงนักเรียนนอก ทว่าเขาตั้งใจไว้แล้วว่าจะเป็นครูสอนวาดภาพในโรงเรียนสอนคนหูหนวก เขาได้ยื่นจดหมายสมัครเข้าทำงานต่อทางโรงเรียนไปเมื่อสัปดาห์ก่อน แล้วตอนนี้ก็ได้รับการอนุมัติให้เป็นครูของโรงเรียนแห่งนี้เรียบร้อยแล้ว

“ดีใจมากเลยค่ะที่คุณชายให้ความสำคัญแก่เด็ก ๆ ที่นี้ พวก

เรายังขาดแคลนครูที่มีคุณวุฒิอยู่มาก ได้คุณชายมาช่วยสอนด้วยกัน
ดิฉันเชื่อว่าเด็ก ๆ จะได้รับความรู้มากมายแน่นอนค่ะ”

“ผมเองก็ต้องฝึกอีกเยอะ ทั้งเรื่องการสอนและภาษามือที่ใช้สื่อสารกับเด็ก ๆ ในโรงเรียน อย่างไรก็ตามคุณครูอุษาแนะนำผมที
นะครับ เพราะผมยังมีประสบการณ์ไม่มาก” หม่อมราชวงศ์หนุ่ม
ส่งยิ้มกว้างให้ครูอุษาผู้ที่อาสาเป็นพี่เลี้ยงแนะนำให้เขารู้จักโรงเรียน
แห่งนี้ในวันแรกที่เขาเข้ามารายงานตัว

พอเห็นเขายิ้ม ดวงตาของหล่อนก็ยิ้มยิ้มอย่างเบิกบานไป
ด้วย รู้กันอยู่ว่าหม่อมราชวงศ์กัสดาลขึ้นชื่อเรื่องถือเนื้อถือดัว อีก
ทั้งยังไม่ค่อยผูกมิตรไมตรีกับคนแปลกหน้า ทว่าการพบกันครั้งนี้ดู
ราบรื่นจนครูอุษานึกภูมิใจหนักหนา

“ยินดีค่ะคุณชาย ถ้าคุณชายอยากให้ดิฉันช่วยอะไรก็บอกได้
เลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ขอบคุณมากครับครูอุษา” กัสดาลกล่าวขอบคุณหล่อนด้วย
ความจริงใจอีกครั้ง หลังจากที่ได้เดินมาถึงลานจอดรถที่อยู่ติดกับ
อาคารพักครู

โรงเรียนสอนคนหูหนวกแห่งนี้ตั้งอยู่บนถนนลิบสามห้าง ซึ่ง
อยู่ติดกับถนนการค้าย่านบางลำพู หากขับรถมาจากถนนใหญ่ก็เลี้ยว
เข้าซอยด้านหน้าที่ทำการไปรษณีย์ ขับเข้ามาเรื่อย ๆ เมื่อถึงสี่แยก
ก็เลี้ยวขวาตรงเสาไฟฟ้า จากนั้นตรงเข้ามาไม่ลึกนักก็จะเห็นรั้ว
โรงเรียน

ต้นเรื่องของความคิดที่จะเป็นครูในโรงเรียนสอนคนหูหนวก
แห่งนี้นั้น มาจากหม่อมศรีเอี่ยมผู้เป็นมารดาของเขานั่นเอง ด้วย
เพราะหล่อนสนิทกับครูใหญ่ของโรงเรียน ครั้นรู้อย่างขาดแคลนครู

ผู้สอนวิชาที่จำเป็น หม่อมศรีเยี่ยมจึงได้เสนอชื่อลูกชาย และ
กังสดาลเองก็เห็นดีเห็นงามด้วย พอมารดาแวะเข้ามาเป็นธุระให้ วัน
ถัดมาเขาก็รีบหอบเอกสารเข้ามาสมัครเข้าทำงาน ด้วยความตื่นเต้น
ที่จะได้เป็นครูสอนเด็ก ๆ

หลังแยกกับครูอุษา เขาขับรถไปที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งใน
ย่านวังบูรพา แหล่งชุมนุมของวัยรุ่นหนุ่มสาวทันสมัยที่เรียกกันว่า
‘ไก่อหลังวัง’ ที่นี่เป็นย่านแฟชั่นที่รับอิทธิพลวัฒนธรรมอเมริกัน อีกทั้ง
ยังพรั่งพร้อมไปด้วยห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร ร้านอาหาร และ
โรงภาพยนตร์ ทั้งยังมีร้านที่มีตู้เพลงซึ่งเป็นของใหม่และทันสมัย
กังสดาลมักจะแวะมาหาซื้อหนังสือที่ร้านหนังสือขึ้นชื่อคือ ‘ร้าน
ผดุงศึกษาบูรพา’

กังสดาลคิดไว้ว่าจะไปดูภาพยนตร์สักเรื่อง ที่วังบูรปามีโรง
ภาพยนตร์อยู่สามแห่ง ได้แก่ คิงส์ ควีนส์ และแกรนด์ โดยโรง
ภาพยนตร์ทั้งสามฉายภาพยนตร์ต่างประเภทกัน โรงคิงส์นั้นฉาย
ภาพยนตร์จีน ฮองกง และฮอลลีวูด ส่วนโรงควีนส์ขึ้นชื่อเรื่องของ
การฉายภาพยนตร์อินเดีย ในขณะที่โรงแกรนด์เน้นฉายภาพยนตร์
ไทย

ด้วยความที่กังสดาลไปอยู่ที่ประเทศอังกฤษหลายปี ทำให้เขา
ไม่คุ้นชินกับภาพยนตร์ไทยสักเท่าไร และเมื่อเขาต้องมาดูภาพยนตร์
กับกัลยาผู้เป็นน้องสาว หากเลือกโรงคิงส์จะโดนหล่อนเอ็ดจนหูชา
เพราะฉะนั้นวันนี้กังสดาลจึงตัดสินใจมาชมภาพยนตร์เพียงผู้เดียว

“นี่ละ ราคาสิบบาท”

“ขอบคุณครับ” กังสดาลกล่าวพร้อมกับยื่นธนบัตรสิบบาทให้
พนักงานขายตั๋ว รอบฉายเป็นรอบเวลาสิบนาฬิกา ซึ่งจะฉายในอีก

ประมาณห้านาที

กังสดาลเก็บตัวใบนั้นไว้กับตัวแล้วหันหลังกลับเพื่อจะเดินไป
ซื้อขนมเข้าไปรับประทานด้านในโรงภาพยนตร์ ทันใดนั้นก็ชนกับใคร
คนหนึ่งที่ได้เดินก้มหน้าก้มตาไม่มองทาง

“ขอ...ขอโทษครับ!” กังสดาลกล่าวขอโทษพร้อมกับเงยหน้า
ขึ้นมอง “อะ...ท่านชาย?”

“อ้าวชายกั๋ง มาทำอะไรที่นี่”

กังสดาลมองไปยังคนเบี่ยงหน้าที่แต่งตัวแนวเพรพพี^๑ สวม
เสื้อเชิ้ตแขนสั้นลายสกอตกับกางเกงที่เป็นสีเดียวกัน ผมถูกจัดแต่ง
เป็นทรงด้วยเจล หม่อมราชวงศ์หนุ่มรู้สึกประหลาดใจที่พบอีกฝ่าย

“ผมมาดูหนังครับ ท่านชายล่ะครับ มาดูหนังเหมือนกันหรือ”
กังสดาลไม่พูดคำราชาศัพท์กับอีกฝ่าย ทั้งที่ปกติแล้วเขาควรจะพูด
นี้เป็นเพราะเจ้าตัวต้องการที่จะแสดงออกว่าเขาไม่ได้ให้ความเคารพ
ฐานันดรที่สูงกว่าของหม่อมเจ้าตรงหน้าเขา

“ใช่ มาดูหนัง... เอ่อ...” ปารุสก็อีกอีกในขณะที่เหลือบตามอง
ไปยังป้ายโฆษณาภาพยนตร์ที่เป็นภาพเขียนมือที่ติดอยู่ด้านหน้า
เขาไม่รู้ว่าเรื่องที่กังสดาลดูเป็นเรื่องไหน

“มาดูหนังเรื่องอะไรหรือครับ” แม้จะไม่อยากเจรจากับอีกฝ่าย
แต่กังสดาลก็ถามอย่างช่วยไม่ได้

“ยังไม่ได้คิดนะ ว่าแต่ชายกั๋งละ มาดูหนังเรื่องอะไร”

“ผมหรือ...” กังสดาลมองพินิจท่าทางคนตรงหน้าอีกครั้ง จาก
นั้นก็ขมวดคิ้วถามอย่างจับผิด “ผมดูเรื่องไหนแล้วท่านชายจะทำไม

^๑ การแต่งกายสไตล์เรียบหรู ดูมีฐานะแบบลูกผู้ดี

หรือครับ”

“เปล่านี้ เราก็แค่ถามคุณนะ อยากรู้เท่านั้นเอง”

เฮอะ ขอให้มันจริงเถอะ!

คนที่ไม่ชอบพูดคุยกับคนไม่สนิทกำลังแสดงออกว่าอึดอัดผ่านทางแวตา กังสดาลเหลือบตาไปทางอื่นในระหว่างที่ปารุสก์ถามซักไซ้เรื่องที่ไม่มีใครความจำเป็น

“แล้วนี่มาดูคนเดียวงั้นหรอ”

“ครับ”

กังสดาลจำต้องตอบไปตามมารยาททางสังคมที่ยังจำเป็นต้องมี หากอยู่เมืองนอกป่านนี้เขาคงเดินหนีไปแล้ว ไม่มัวยืนอึดอัดอยู่อย่างนี้แน่ เพราะคนที่นั่นไม่ถามซอกแซกหรือแสดงความอยากรู้ อยากเห็นกับคนที่ไม่สนิทกัน กังสดาลอยากจะบอกปารุสก์แบบนั้น ทว่าสุดท้ายเขาก็จำต้องรักษามารยาทด้วยการพูดขอตัวกับอีกฝ่าย

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวนะครับ หนึ่งจะเริ่มฉายแล้ว”

“อา... นั่นสินะ งั้นก็... ไว้พบกันนะชายกั๊ง”

เมื่อปารุสก์กล่าวเช่นนั้น คนที่ไม่ต้องการผูกมิตรด้วยก็ทำเพียงพยักหน้าเบา ๆ ตอบกลับไป ก่อนจะค้อมศีรษะให้ แล้วรีบเดินผ่านปารุสก์ไปทันทีเมื่อสบโอกาส

หม่อมเจ้าหนุ่มมองเหลียวหลังไปยังชายหนุ่มที่เพิ่งใจเดินหนีเขา ไม่อยากเชื่อเลยว่ากังสดาลจะเป็นพวกเข้าถึงยากขนาดนี้ แม้ว่าจะมีใบหน้างามชวนให้มองตาค้าง ทว่าพอได้พูดคุยกันแล้วกลับเป็นคนจำพวกที่ขาดเสน่ห์อย่างที่สุด เรียกได้ว่าไม่ถึงจุดผู้ใดทั้งสิ้น ทั้งที่ปารุสก์ส่งรอยยิ้มมหาเสน่ห์ให้อีกฝ่าย แต่กลับโดนเมินซึ่งหน้า

นั่นทำให้เขาถึงกับเสียความมั่นใจ

ถ้าเป็นคนอื่นคงยอมถอดใจ ที่ดินอะไรนั้นจะว่าไปแล้วบิดา เขาก็มีถมเถ ทว่าเพราะความอยากเอาชนะ ทำให้ปารุสก์บุกอย่าง เอะเป็นเอาตาย กลายเป็นว่า คำว่า ‘ท้อ’ ไม่มีในพจนานุกรมฉบับ ปารุสก์!

เจ้าตัวประกาศกร้าวกับสหายทั้งสองว่าจะต้องจีบชายกึ่งและ พาไปเที่ยวคลับประจำด้วยกันให้ได้ และเชื่อเถอะว่าหม่อมราชวงศ์ ผู้เยอหยิ่งนั้นจะต้องร้องหาเขาในไม่ช้า

ภาพยนตร์เรื่อง *Love in the Afternoon*^๒ เป็นภาพยนตร์อเมริกันที่มีกลิ่นอายความโรแมนติกคอเมดี้ในปี ๑๙๕๗ เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าสัวนักธุรกิจชาวอเมริกันที่มีอายุมาก ทั้งยังมีนิสัยชอบแกล้ง กับหญิงสาวลูกสาวนักสืบเอกชนที่ยังไม่มี ประสบการณ์ทางเพศ กำกับโดย บิลลี ไวล์เดอร์ นำแสดงโดย แกรี่ คูเปอร์ และ ออเดรย์ เฮปเบิร์น ผู้ที่เป็นนักแสดงคนโปรดของ กังสดาล

ออเดรย์เป็นนักแสดงชาวอังกฤษเชื้อสายดัตช์ เกิดที่เมือง บริสเซลส์ ตอนเรียนอยู่ที่ประเทศอังกฤษ กังสดาลเห็นผลงานของ หล่อนโลดแล่นตามบิลบอร์ดอยู่หลายครั้ง ช่วงนั้นเขาไม่เคยชมผลงานของหล่อนมาก่อน จนกระทั่งเพื่อนร่วมห้องพักแนะนำให้เขาดู ภาพยนตร์เรื่อง *Sabrina* ภาพยนตร์แนวโรแมนติกสัจยชาติอเมริกัน

^๒ ไม่ปรากฏข้อมูลแน่ชัดว่าเข้าฉายในประเทศไทยเมื่อไรและฉายที่ไหน กล่าวถึง ภาพยนตร์เรื่องนี้เพื่อจะเล่าถึง ออเดรย์ เฮปเบิร์น ซึ่งเป็นเจ้าหญิงแห่งวงการ ภาพยนตร์ฮอลลีวูด

และนับแต่นั้นมาเขาก็กลายเป็นแฟนตัวยงของหล่อน

ขณะที่กังสดาลกำลังจ้องอยู่กับภาพยนตร์ที่เพิ่งเริ่มฉาย ใครคนหนึ่งก็เดินมานั่งลงตรงเบาะนั่งข้างเขา กังสดาลไม่รู้เลยว่า คนคนนั้นกำลังจะนำพาความวุ่นวายมาให้!

“เจอกันอีกแล้ว”

ผู้ที่เพิ่งทิ้งสะโพกลงบนเบาะนั่งหันมากระซิบกับกังสดาล พอเขาหันไปมองก็ถึงกับเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

“ท่านชาย?”

“เรื่องบังเอิญเกิดขึ้นได้ทุกที่จริง ๆ”

“นี่ดูหนังเรื่องนี้ด้วยหรือครับ ผมคิดว่า...” กังสดาลผ่อนเสียงพร้อมกับโน้มหน้าลงต่ำ “คิดว่าท่านชายจะดูเรื่องอื่นเสียอีก”

“เราเองก็ชอบหนังนอกเหมือนกันนะ ทำไมจะดูไม่ได้”

“แต่เลือกที่จะนั่งตรงนี้?” เขาขมวดคิ้วเข้าหากันตอนที่ปารุสก์จิกยิ้มเชิงตลกขบขัน มีเรื่องใดตลกอย่างนั้นหรือ หรือท่านชายผู้นี้กำลังยียวนกวนประสาทเขา กังสดาลไม่ยอมให้มีปัญหา เขาเป็นคนที่ไม่ปะทะกับสิ่งใด เพราะฉะนั้นจึงได้เลิกสนใจคนที่เข้ามาก่อวุ่นแล้วหันกลับไปสนใจจอฉายภาพยนตร์ที่อยู่เบื้องหน้า

สมาธิค่อย ๆ กลับไปจดจ่อกับฉากในภาพยนตร์ที่กำลังถึงจุดตื่นเต้น ทว่าปารุสก์ที่นั่งมองซ้ายเหลียวขวาเข้ามากระซิบข้างหูเขาอีกรอบ

“นักแสดงหญิงคนนี้ชื่ออะไรนะ หล่อนแสดงได้ดีลกลมากเลย”

“ทำอะไรนะครับ” กังสดาลเหลืออด แต่กระนั้นก็ยังรักษามารยาทด้วยการถามออกไปอย่างสุภาพ น้ำเสียงไม่ได้กระโชกโฮกฮาก มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจ นั่น

คือสีหน้าของเขาในเวลานี้ “นี่ผมกำลังดูหนังอยู่นะครับ ท่านชาย กำลังรบกวนผมและคนอื่นในโรง”

“กระซิบคุยกันสองคนใครที่ไหนจะได้ยิน”

หม่อมเจ้าผู้นี้ต้องการสิ่งใดจากเขากัน กังสดาลตั้งคำถามขึ้นในใจ พลันใบหน้าหล่อเหลาของปารุสกก็โน้มเข้ามาใกล้ จนเขาจะถอยห่างเพราะกลัวว่าปลายจมูกที่ยื่นเข้ามาจะสัมผัสกับปลายจมูกของตน

“แต่นี่เป็นการรบกวนผม กรุณาเงียบด้วยครับ” กังสดาลเอ่ยเน้นเสียงอีกครั้ง ดวงตากลมคู่ นั้นจึงเขม็งไปทางปารุสก ทว่าแทนที่ผู้เป็นหม่อมเจ้าจะหยุดก่อกวน กลับทำสิ่งที่กังสดาลร้องขอให้หยุดทำซ้ำอีกครั้ง

“ฟังไม่รู้เรื่องเลยว่่าหล่อนพูดอะไร ดูลิ พูดเร็วขนาดนั้น ใครจะฟังรู้...”

“ฮู!”

ปารุสกถึงกับหลุดคำเมื่อกังสดาลทำเสียงแบบนั้นใส่โดยไม่แม้แต่จะหันมาทางตน นี่ตั้งใจจะเมิ่นกันขนาดนี้เลยหรือ

‘คอยดูเถอะชายกั๋ง! เดียวถ้าเรารุกหนักขึ้นเมื่อไร ชายกั๋งได้ร้องเรียกหาเราเข้าส่ายบ้ายคำแน่!’

“ดูหนังจบแล้ว เราออกไปหาอะไรทานกันไหม”

“ท่านชาย! ถ้ายังไม่หยุดพูด ผมจะไม่ทนแล้วนะครับ” กังสดาลหันมาจ้องคนที่พูดไม่หยุด

ปารุสกก็เท้าแขนลงกับที่วางแขนของเก้าอี้ จากนั้นก็เท้าคางและเอียงคอเล็กน้อย แล้วพูดกับคนที่กำลังโมโห “ชายกั๋งนี่เวลาโกรธก็น่าเอ็นดูดีเหมือนกันนะ ว่าไงละ อยากจะไปเที่ยวกับเราไหม”

“ไม่ครับ!”

“โอ้โฮ ปฏิเสธกันทันทีเลย ไม่ลองคิดดูก่อนหรือไงชายกั๋ง”

“ไม่ ผมจะดูหนัง” กังสดาลบอกอย่างหงุดหงิด จากนั้นก็หันกลับไปมองจอฉายพบว่าไม่มีสมาธิจดจ่อเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว ในความคิดมีเพียงหม่อมเจ้าปาร์สุกก็มีปัญหาอะไรกับเขาหนักหนา เทียบมาก่อวณและพูดจาขี้ยวนตั้งแต่วันงานเต้นรำคราวก่อน และคราวนี้ยังมาก่อวณในโรงหนัง

หรือว่า...

“ด้า ดีดา ดาดีดา...”

ฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีแบบนี้มันอะไรกัน หมายความว่าตั้งแต่ต้นก็จิตใจแกลังทำทุกอย่างให้เหมือนบังเอิญ เพียงเพราะจะได้เข้ามาก่อวณการดูหนังของเขาใช่หรือไม่...

กังสดาลเพลอจ้องหน้าปาร์สุกนานเกินไปจนถูกอีกฝ่ายจับได้ หม่อมเจ้าหนุ่มหันมาทางเขา จากนั้นก็ใช้นิ้วชี้จิ้มที่แก้มตอบของกังสดาลเบา ๆ

“แอบมองเรานั่นหรือ แนะ เงินเราเลยนะเนียชายกั๋ง”

“พอสักที ผมจะกลับแล้ว”

ไม่ต้องดงต้องดูแล้วหนัง!

กังสดาลเดินจ้ำอ้าวออกจากโรงภาพยนตร์ทั้งที่ภาพยนตร์เพิ่งฉายได้แค่ครึ่งเรื่อง เขาไม่นึกเสียดายเงินค่าตั๋ว แต่เสียดายที่วันดี ๆ ถูกหม่อมเจ้าคนนั้นทำพังลงอย่างไม่น่าให้อภัย

“จะรีบไปไหนเล่าชายกั๋ง รอเราก่อนสิ”

“ผมจะกลับแล้ว ท่านชายจะตามผมมาทำไมไม่ทราบ”

กังสดาลตอบโดยไม่เหลียวกลับไปมอง เห็นก้าวร่าไปตามพื้นของโรงภาพยนตร์ด้วยความเร็วที่มากกว่าก่อนหน้านี้ เขาน่ะอยากจะหนีไปให้พ้น ๆ อีกฝ่ายโดยไว แต่ให้ตายสิพับผ่า! ยิ่งหนีเหมือนยิ่งไม่ไปไหน เพราะสุดท้ายปารุสกก็ตามมาประชิดเขาได้ทัน

ท่านชายจอมขี้ยวนกำลังเดินถอยหลังพร้อมทั้งยกมือประสานไว้ที่ท้ายทอย

“นี่เราไม่ได้คิดไปเองใช่ไหมว่าชายทั้งนี้เรา”

“แล้วคิดว่านี่ละครับท่านชายปารุสก!”

“ไอ้ เรียกกันเต็มยศเลยนะ แต่เราว่าชายทั้งนี้เรียกเราว่าชายรุสกก็ไม่ก็พี่ชายรุสกดีกว่านะ”

“ไม่ครับ!” กังสดาลยืนยันเสียงหนักแน่น เขาถอนหายใจใส่หม่อมเจ้าจอมดื้อที่คงจะตามรังควานเขาไปจนกว่าจะขึ้นรถอย่างแน่นอน กังสดาลนึกโกรธที่เขาจอดรถไว้ที่ซอยของห้างสรรพสินค้า แทนที่จะเป็นด้านหน้าห้าง

“รถจอดแถวไหนล่ะ เราไปส่งไหม”

“ผมไม่ยากรบกวน อ้อ ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าผมไม่อยากจะให้ท่านชายมายุ่งถึงจะถูก” กังสดาลขีดหน้าพุดในระหว่างที่พวกเขา กำลังก้าวลงบันได

“ใจร้ายจังเลยนะ ไม่คิดบ้างหรือว่าเราจะตามไปที่วังนะ”

“หยุดคิดเลยครับ” กังสดาลหยุดเดินแล้วหันไปร้องบอกท่านชาย จากนั้นก็ขยับออกห่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนกำลังตั้งแง่ใส่แล้วไหน กังสดาลเป็นพวกไว้เนื้อไว้ตัว ไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นใครก็ไม่ชอบให้เข้าใกล้เกินจำเป็น เมื่อถูกร่างสูงของหม่อมเจ้าหนุ่มประชิดแบบนั้นก็ยิ่งทำให้ไม่พอใจอย่างมาก

“วันนี้จะไปไหนต่อละ ไปทานข้าวด้วยกันไหมชายกั๋ง”

“ไม่ครับ ผมเป็นมังสวิรัต” กังสดาลตอบปิดคำชวนนั้นอย่าง
ไม่ใส่ใจว่าอีกฝ่ายจะมีเจตนาดีหรือไม่ จากนั้นก็ก้าวลงบันไดต่อ ก็น
เมื่อเขาไม่อยากผูกมิตรผิดประเภท และไม่อยากสนิทกับใครมาก
เกินจำเป็น เขาก็ต้องปฏิเสธ

“เดี๋ยวก่อน ไปร้านไอศกรีมดีไหม แถวนี้นี้มีร้านน่านั่ง”

“ท่านชายกำลังรุกร้าความเป็นส่วนตัวของผมอยู่” กังสดาล
เอ่ยก่อนหยุดเดินเมื่อก้าวมาไกลจากทางขึ้นบันไดระยะหนึ่งแล้ว เจ้า
ตัวกอดอกและหันกลับไปจ้องมองคนไร้มารยาทที่เดินตามเขามา
แล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “อีกอย่างเราไม่ได้สนิทกัน คงไม่
จำเป็นต้องไปนั่งทานไอศกรีมด้วยกันอย่างนั้น”

“ก็สนิทกันได้เสียตอนนี้สิ...” ปารุสก็ขยับเข้าใกล้ แม้ว่าเขาจะ
ต้อนอีกฝ่ายแค่ไหน ทว่าดวงตาของกังสดาลก็ยังคงฉายแววเด็ดเดี่ยว
แน่วแน่เช่นเดิม เป็นกำแพงแข็งแกร่งที่เขาไม่อาจทลายลงได้ง่ายๆ
แต่ยิ่งเห็นกังสดาลแสดงท่าทางไม่ชอบเขา ปารุสก็ยิ่งอยากเข้าใกล้
หมายมั่นจะเอาชนะใจผู้ที่หยิ่งผยองตรงหน้าให้ได้! “...ไม่อยากสนิท
กับเราหรือไง หือ?”

หม่อมเจ้าหนุ่มแยมยัมมุปากถาม เขาเชื่อว่ารอยยิ้มมหา
เสน่ห์ของตนจะทำให้ใจของอีกฝ่ายหวั่นไหวเช่นเดียวกับที่คนอื่น ๆ
เป็น ทว่ากังสดาลนั้นแตกต่างออกไป อีกฝ่ายเขานิ่งแต่ที่ปลายคาง
ทำท่าขบคิดครุ่นหนึ่ง ตอนแรกปารุสก็คิดว่ากังสดาลจะตอบรับ แต่เขา
คิดผิดถนัด เพราะปากซึ่งมีไฟเม็ดเล็กอยู่เหนือริมฝีปากของคนตรง
หน้านั้นกลับขยับเอ่ยตอบเสียงแผ่วเบาด้วยประโยค

“ผมไม่เคยคิดที่จะสนิทกับท่านชาย”

ไอ้โฮ หักหน้ากันไม่พอ ยังพูดจาดัดไมตรีเขาอย่างเย็นชาสุดๆ
และก่อนที่ปารุสก์จะทันได้สรรหาคำพูดใดมาพูดต่อ กังสดาล
ก็ทำสิ่งที่เหนือความคาดหมาย นั่นคือการกระทุ้งเท้าลงบนรองเท้า
ของปารุสก์จนเขาสะดุ้งสุดตัว

“ไอ้ย!”

“หลีกไปครับ ท่านชายรบกวนเวลาอันมีค่าของผมมากพอแล้ว”
กังสดาลยิ้มเยาะอย่างสะใจตอนที่เห็นปารุสก์กระโดดหนี้อยๆ
เพราะเจ็บที่ถูกระทุ้งเข้าเต็มเปา

ฮึ! เล่นกับใครไม่เล่น มาเล่นกับหม่อมราชวงศ์กังสดาล รู้ไว้
ด้วยว่าท่านชายปารุสก์เล่นผิดคนแล้ว คนอย่างกังสดาลนะไม่มีทาง
ทำลายกำแพงสูงของตัวเองเพราะใครง่ายๆ หรอก!

๓

มนุษย์ถ้ำแห่งวังขารเจริญวงศ์

ยามบ่ายของวันหยุด เสียงหัวเราะของสามสิงห์ดังออกมาจากห้องนั่งเล่นภายในวังมาลินีภิรมย์ อันเป็นนิवासสถานของหม่อมเจ้าปารุสก์ สามเกลอกำลังนั่งจิบน้ำชาร่วมกัน ในสามคนนี้ เกริกพล เป็นคนที่มีฐานันดรต่ำสุดคือเป็นหม่อมหลวง ขณะที่ปารุสก์ซึ่งเป็นหม่อมเจ้ามีฐานันดรสูงสุด รองลงมาคือมีเดชที่เป็นหม่อมราชวงศ์ ทว่าเพราะสนิทกันมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมฯ ทำให้พวกเขาแทบจะกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว อีกทั้งปารุสก์แม้จะเป็นหม่อมเจ้า แต่ก็ไม่ได้เคร่งครัดเรื่องบรรพนามเรียกขานตนและคำราชาศัพท์

“ฮ่า ๆ ตลกชะมัดเลย อย่างชายรุสก์เนี่ยนะโดนปฏิเสธ โอ๊ย ผมขำจนท้องแข็งเลยนะ” เกริกพลหัวเราะจนออกนอกหน้า

ฝ่ายหม่อมเจ้าเห็นก็ได้แต่พาลไวยวายเป็นเพราะเสียหน้าอย่างมาก

“ปฏิเสธอย่างเดียวไม่พอนะ ยังมีหน้ามาเหยียบทำฉันอีก”

ชายทั้งนะแสบใช้เล่น แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เคยโดนหนุ่มที่ไหน
ทำนิสัยเช่นนี้ด้วยมาก่อน เพิ่งจะมีหม่อมราชวงศ์กังสดาลคนนั้น
แหละเป็นคนแรก

“ให้ตายเถอะ ไม่นึกว่าจะใจแข็งขนาดนั้นแะ งานหนักเหมือน
กันนะเนียชายรุสก์” มีเดชที่นั่งอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ประจำวัน
อยู่เฝ้าหน้าขึ้นรวมวงสนทนา

แม้อีกฝ่ายจะไม่หัวเราะเยาะไล่ ทว่าปารุสก์ก็รู้ว่าแววดาเย้ย
หยันของมีเดชที่ส่งมานั้นหมายถึงอะไร

“สงครามยังไม่จบ อย่าเพิ่งนับศพทหาร ไม่เคยได้ยินหรือไร!”

“แต่สงครามครั้งนี้ยากที่สุดเลยหรือเปล่า ขนาดไปโปรยเสน่ห์
ทำท่าว่าเจอกันราวกับพรหมลิขิต แต่ฝ่ายนั้นดันวิ่งหนี” เกริกพลเอ่ย
เข้า มีเดชที่ฟังอยู่ยิ้มตามคำของเขา

ได้ยินเพื่อนเกลอผู้ปากไม่ดีพูดแบบนี้ปารุสก์ก็ยิ่งหงุดหงิด
เป็นเท่าตัว เขาคิดว่าไม่น่ากลับมาเล่าเรื่องนี้ให้ทั้งสองฟังเลย เพราะ
หากไม่เล่าคงไม่โดนเพื่อนรักพูดหักหน้ากันอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้

“แต่อย่างไรเสียก็ไม่ต้องห่วง นี่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น”

“ทำอะไรไม่ดีแล้วมั้งชายรุสก์” มีเดชยกถ้วยชาขึ้นจิบแล้วโยก
ศีรษะไปตามจังหวะของเพลงที่ตั้งจากเครื่องเล่นแผ่นเสียง

ทั้งสามสิ่งมีกิจกรรมทำร่วมกันราวกับวัยรุ่นอายุสิบห้าสิบ
หกที่ติดเพื่อนฝูงจนไม่เป็นอันทำอะไร แม้ว่าพระองค์ชายปรมินทร์
บิดาของปารุสก์นั้นจะเคยดำเนินเรื่องมิตรสหายของเขาอยู่บ่อยครั้ง
ทว่าเขาก็ทำหุวนลมไม่สนใจคำของบิดา เทียวเล่นเตร็ดเตร่ไม่ได้
เรื่องได้ราวเช่นเดิมกระทั่งถึงตอนนี้

“หรือว่าที่ชายทั้งไม่สนใจจะชายตาแลชายรุสก์นั้นเป็นเพราะ

ว่าเขาไม่ได้เป็นพวกชายรักชาย...”

“ไม่มีทางเสียละ เพราะฉันไปสืบมาแล้ว” หม่อมเจ้าหนุ่มยิ้มมุมปาก “รู้ไหมว่าในรายชื่อผู้ร่วมสนับสนุนคลับรักชายนั่นมีชื่อของชายกั้งอยู่ด้วย”

ระดับหม่อมเจ้าปารุสก์ เรื่องการสืบค้นข้อมูลนั้นไม่ยากเย็นสักนิด แค่ให้वानให้คนสนิทของพระบิดาจัดการให้ ก็ได้รายชื่อผู้สนับสนุนคลับนั้นมาง่าย ๆ ไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไร

เจ้าของเรือนผมสีดาขยับตัวมาด้านหน้า ก่อนจะพูดเรื่องคลับ ‘ชายรักชาย’ ด้วยน้ำเสียงและท่าทางจริงจัง “ชายกั้งไม่ไปที่คลับก็จริง แต่รายนั้นส่งเงินสนับสนุนให้ไม่น้อย”

“โอ้ เงินสนับสนุนนั้นอาจจะเงินของท่านชายบุญก็ได้ รายนั้นชอบทำการกุศลจะตายไป” มีเดชยิ้มซ้ำ ด้วยเพราะไม่เห็นว่สิ่งทีปารุสก์บอกจะนำตื่นเต้นตรงไหน อีกอย่างการร่วมสนับสนุนคลับนั้นใคร ๆ ก็ทำได้ ไม่เว้นแม้แต่หม่อมเจ้าบุญญาภิทร ชายผู้ใจบุญใจกุศล

“ก็จริงอย่างทีชายเดชว่ แต่เอาเถอะ จะชอบหรือไม่ชอบฉันก็ทำให้ชอบได้อยู่แล้ว”

“มันใจจริงนะชายรุสก์ ทั้งทีรู้ว่ากำลังเล่นกับไฟ” เกริกพลที่ยืนเท้าแขนกับขอบหน้าต่างอยู่เอ่ยขึ้น

ดวงตาของปารุสก์หลุมมองด้วยชา ก่อนทอแสงแพรวพราวราวกับดวงตาของสุนัขจิ้งจอก เขานึกถึงแผนการขั้นต่อไป

จะว่ไปแล้วปารุสก์ก็คล้ายกับสุนัขจิ้งจอกจริง ๆ นั้นแหละ เป็นสุนัขจิ้งจอกทีกำลังตามไล่ล่าเหยื่อใหม่ทีช่างแตกต่างจากเหยื่ออื่น ๆ ก่อนหน้า

ไม่ง่ายและไม่หวานเลยสักนิด กังสดาล!

กังสดาลนั่งอยู่ภายในห้องสมุด พื้นที่ชั้นสองฝั่งทิศเหนือ ของนิเวศสถานแห่งนี้เป็นห้องสมุดของครอบครัว ซึ่งคนที่ใช้ห้องสมุดนี้บ่อยที่สุดคือกังสดาล คนในครอบครัวจึงเรียกที่นี่ว่าห้องสมุดของชายกั๋ง ยามนี้เจ้าตัวกำลังนั่งวาดภาพด้วยดินสอสีลงในสมุดบันทึกส่วนตัวอยู่ที่โต๊ะทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าด้านหน้าโซฟาตัวใหญ่ที่มีพรมคลุมทับ เบื้องหลังโซฟาเป็นชั้นหนังสือสูงจนเกือบถึงเพดานห้อง ภาพที่เขาวาดนั้นเป็นเหมือนบันทึกเรื่องราวชีวิตประจำวันที่ใช้ภาพเล่าเรื่องแทนตัวอักษร

“ขนมทองม้วนมาแล้วค่ะคุณชายกั๋ง ร้อน ๆ จากเตาเลยค่ะ”

“ขนมทองม้วนที่ไหนก็ไม่สู้ของป้าคำอินทร์” กังสดาลละลายตาจากการวาดภาพหันมาฉีกยิ้มกว้างส่งให้ป้าคำอินทร์ที่เดินถือจานขนมทองม้วนเข้ามา กังสดาลชอบขนมทองม้วนที่สุด โดยเฉพาะทองม้วนฝีมือของป้าคำอินทร์ คนเก่าแก่ที่ทำงานรับใช้ในวังขจรเจริญวงศ์มานาน ซึ่งถูกปากกว่าทองม้วนที่ซื้อแถวตลาดหลายเท่า

ป้าคำอินทร์วางจานขนมลงบนโต๊ะก่อนเอ่ยถาม “เป็นอย่างไรบ้างคะ ไปสอนมาได้สามวันแล้ว คุณครูกังสดาลเป็นที่รักของนักเรียนทุกคนใช่ไหมคะ”

“ก็ดีครับ แต่ปัญหาสำคัญคือกั๋งขาดวิธีการสื่อสารกับเด็กที่บกพร่องทางการได้ยิน ภาษามือกั๋งไม่ได้เรื่องเลย” กังสดาลถอนหายใจ เขาปิดสมุดบันทึกแล้ววางไว้ด้านข้าง ก่อนเอื้อมไปหยิบขนมทองม้วนชิ้นหนึ่งมาใส่ปาก เมื่อกินหมดก็เอ่ยต่อ

“กั๋งว่าจะหาหนังสือสอนภาษามือ แต่ก็ไม่อยากไปยืมวง

บุรพาแล้ว ไม่อยากจะไปเจอ...”

“พี่กั้ง!”

เสียงกัลยาร้องเรียกพี่ชายฝาแฝดดังขึ้น กังสดาลจึงหยุดพูด แล้วหยิบขนมมาใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ จนแก้มตุ่ยแทน สายตามองตรงไปยังน้องสาวที่เดินเข้ามาพร้อมทำสีหน้าหงุดหงิด นานที่ปิ่นที่จะได้เห็นผู้หญิงสดใสว่าเงิอย่างหล่อ่นมีสีหน้าเช่นนี้ได้

“เป็นอะไรคะคุณหญิงกัล... เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือคะ”

“ไปคำอินทรีรู้ใหม่คะว่าพี่กั้งนี่เป็นคนนิสัยไม่ดี หญิงเกรธพี่กั้งมากเลย” กัลยาไวววาย

กังสดาลทำเป็นทองไม่รู้ร้อน นั่งมองท่าทางม้าติดกะโหลกที่ทำให้คนในวังปวดหัวของน้องสาว พลังคิดในใจ

‘นึกไม่ถึงเลยว่าผู้หญิงแบบกัลยาจะมีพระองค์ชายสูงศักดิ์มาชอบได้’

“คราวก่อนไปดูหนังก็ไม่ชวนน้อง คราวนี้จะไม่ไปสโมสรเทนนิสเป็นเพื่อนน้องอีก”

“ก็ไม่อยากไปนี่ มันร้อน อีกอย่าง... พวกในสโมสรชอบมองพี่ด้วยสายตาแปลก ๆ” กังสดาลยกไหล่และลุกจากพื้นไปล้มตัวลงเอนหลังพิงที่วางแขนโซฟา จากนั้นก็เหยียดขาไปดันน้องสาวที่เพ่งทิ้งสะโพกลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันให้ลุกจากที่ตรงนั้น

“พี่กั้ง! น้องจะนั่งตรงนี่คะ”

“ลุกไปนั่งที่อื่นเลย จะมานั่งหน้าหงิกหน้างอบนพี่อีกสิหรือนะ”

“ก็เพราะว่าพี่กั้งเป็นคนไม่ดี น้องอยากจะรู้แน่กว่าพี่กั้งเป็นอะไรหนักหนาจะ แค่ออกไปกับน้องเท่านั้นเอง ทำไม่ได้เชียวนะหรือ” กัลยาไวววาย เสียงแหลมของหล่อ่นทำให้กังสดาลยกมือขึ้นอุดหู

เห็นพี่ชายเคี้ยวขนมทองม้วนในปากพร้อมทำหน้ายียวนใส่ ดวงตาสีน้ำตาลของหล่อนก็ลุกวาวทันที “พี่กั้งหยุดทำแบบนั้นกับน้องนะคะ ไม่อย่างนั้นน้องจะฟ้องท่านพ่อกับหม่อมแม่!”

“พี่ว่าถ้าไปชวนพระองค์ชายแสงฉายออกไปเที่ยวบ้างเถอะ อย่ามาทำตัวติดพี่น่ะเลย”

กัลยาถอนหายใจก่อนจะลุกขึ้นยืน ยอมแพ้คนที่พยายามใช้เท้าดันหล่อนให้ตกจากโซฟา หล่อนหยิบขนมทองม้วนขึ้นมา ทว่า แทนที่จะกัดกิน หล่อนกลับปามันใส่ศีรษะพี่ชาย

“ยายกัล!”

“พี่กั้งเป็นบ้าหรือไงคะ ทำตัวเป็นมนุษย์ถ้ำไปได้ ไม่ออกไปเจอคนในสังคมข้างนอกบ้างเลย” กัลยาขึ้นเสียงด้วยสีหน้าจริงจัง

ป้าคำอินทร์รู้ว่าสองพี่น้องกำลังจะทะเลาะกันในไม่ช้า ในฐานะผู้ใหญ่หล่อนจึงเข้าไปห้ามปราม “คุณชายกั้งคงไม่อยากออกไปเจอคนโรคจิตมั้งคะคุณหญิงกัล”

คำพูดนี้ทำให้กัลยาหันไปมองป้าคำอินทร์ด้วยความประหลาดใจ

“พี่กั้งเนี่ยนะเธอคะเจอคนโรคจิต” หล่อนชี้นิ้วไปทางพี่ชาย แล้วหันกลับไปมองเขา ฝ่ายกั้งสตาลก็ยกคิ้วให้สองสามทีด้วยท่าทางกวนๆ เช่นเดิม เห็นจะมีแต่กัลยาเท่านั้นที่โดนผู้ชายคนนี้รังแกกันแบบนั้น

คนไม่มีอารมณ์ขันแบบกั้งสตาลเวลาเข้าหาใครจะให้ความรู้สึกน่าหมั่นไส้กว่าคนอื่น ๆ

“ทำไมน้องไม่เคยรู้... ว่าไงคะพี่กั้ง ทำไมพี่กั้งไม่เคยบอกให้น้องรู้มาก่อนเลย” กัลยาถามอย่างร้อนใจ

คนเป็นพี่ทำหน้าที่เปื้อนหน้า “ก็เพราะว่ากลัวไม่จำเป็นต้องรู้ทุกเรื่องในชีวิตนี่อะไรเล่า”

“พี่กั้ง!” กลียาทำปากคว่ำ นึกหมั่นไส้ความอวดดีของพี่ชาย หล่อนอุตส่าห์เป็นห่วงนึกว่าจะเจอคนโรคจิตมาก่อวณจริง ๆ ทุกวันนี้ไม่มีอะไรรับรองความปลอดภัยจากภายนอกได้

“คนโรคจิตที่วานะก็ไม่ใช่ใครที่โหดนะคะคุณหญิงกัล เป็นคนที่คั่นหน้าคั่นตากันดี” ป้าคำอินทร์อธิบายเพิ่มเติม เพราะรู้ว่า กลียาเป็นห่วงพี่ชายของหล่อน อีกฝ่ายไม่ยอมบริภาษพูดมากความกว่านั้น หล่อนจึงพูดแทน

“ใครเหรอะคะที่ว่าโรคจิต!”

“หม่อมเจ้าปารุสก มาลินีภิรมย์ ใจล่ะคะ”

“หา?” กลียาเบิกตากว้างทันทีที่ได้ยินป้าคำอินทร์พูดชื่อนั้น ออกมา หม่อมเจ้าปารุสกนี่เียนะเป็นคนโรคจิต แม้จะรู้ว่ารายนั้นเป็นผู้ชายที่รักสนุก เจ้าสำราญ แต่ถึงขั้นเป็นคนโรคจิตนี้หล่อนว่า ชักจะเกินไปใหญ่แล้ว “ไม่จริงเหรอก ท่านชายปารุสกนี่เียนะ”

“ทำหน้าที่แบบนั้นจะไม่เชื่อพี่ละสิทำ!”

“พูดจริง ๆ นะคะ น้องไม่คิดว่าอย่างท่านชายจะเป็นคนโรคจิตสักนิดคะ” กลียาทำหน้าที่สงสยสุด ๆ หล่อนม้วนปลายผมที่ถูกรวบเป็นหางมั่วด้วยปลายนิ้ว ก่อนจะหรีตามองกังสดาล “พี่กั้งไปเรียกเขาว่าโรคจิตได้ใจคะ ที่น้องรู้มา ถึงท่านชายปารุสกจะมีนิสัยรักสนุก แต่ไม่ได้เป็นคนแบบนั้นเสียหน่อย”

“เฮอะ...” ได้ยินแล้วขัดใจเหลือเกิน กังสดาลที่กำลังขยับปลายดินสอสีวาดภาพในสมุดบันทึกพลันทั้งของในมือลงข้างตัว เขาเดินร่างขึ้นจากโซฟา พร้อมทั้งชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง “ไม่โรคจิตจะให้เรียก

ว่าอะไร ก็รู้ใหม่ว่าท่านชายนั่นนะมาก่อวนพีถึงในโรงหนัง ซื้อม้วนหนังรอบเดียวกับพี มานั่งติดกันกับพี ทั้งยังหลั่งตาเจ้าผู้ใส่พีด้วย นึกถึงแล้วยังขนลุกไม่หาย”

“ท่านชายคงอยากเป็นเพื่อนกับพีทั้งต่างหาก”

“อยากเป็นเพื่อนกับพี? คนสติดีที่ไหนจะมาก่อวนคนที่ไม่สนิท ไม่มีมารยาทละสิไม่ว่า”

“พีก็ยังไม่โหมเกินไป ท่านชายอาจจะแค่อยากผูกไมตรีด้วย เพราะท่านชายรู้ว่าพีเป็นพี่ชายฝาแฝดของน้อง อีกอย่างนะคะ พระองค์ชายก็สนิทสนมกับท่านชายรุสก็ไม่น้อย”

กังสดาลปรบมือและยกนิ้วโป้งให้น้องสาว เธอคิดว่ากัลยาเองโลกในแง่ดีมากเกินไป การที่หล่อนเป็นแบบนี้ทำให้เขาดูเป็นคนจิตใจคับแคบไปเลย เพราะเขามักจะตัดสินคนอื่นด้วยวิธีของเขา นั่นคือยึดถือหลักว่าความคิดของเขาถูกเสมอ และสำหรับเขาแล้ว หม่อมเจ้านั้นเป็นคนโรคจิตและนิสัยไม่ดี ไม่ควรเข้าใกล้

อีกข้อที่ต่างกันของกัลยากับกังสดาลคือ พวกเขามีความคิดเห็นและมุมมองต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในขณะที่กัลยามีเหตุผลดี ๆ มากมายที่พร้อมจะเข้าใจคนอื่น แต่กังสดาลนั้นกลับมองคนอื่นในแง่ร้ายไว้ก่อน ไม่เคยไว้วางใจใครง่าย ๆ กว่าที่จะผ่านความรู้สึกไม่ไว้วางใจนั้นได้ก็ต้องใช้เวลา เรียกได้ว่าไม่ใช่พวกที่จะเชื่อใจและไว้วางใจใครได้ในระยะเวลาอันสั้น

“พีไม่เคยเจอใครน่ากลัวแบบนี้มาก่อน ถ้าเราไม่สนิทกันก็ไม่ควรจะทำกิริยาล่วงเกินกันแบบนี้”

“พีก็คะ...” กัลยากลอกตาใส่พี่ชายของหล่อน ดูท่าว่าต่อให้หล่อนช่วยอธิบายแก้ต่างเรื่องนี้แทนท่านชายรุส ก็คงช่วยไม่ได้

สักเท่าไร “ท่านชายจะทรงทำแบบนั้นทำไม ท่านชายไม่ได้คิดที่จะ
คุกคามอะไรพี่หรอคะ”

“คิดน้อยไปนะสิเรา ไม่ได้รู้จักเขาตั้งแต่เข้าข้างเขาเสียอย่างนั้น
นี่ยังเป็นพี่ชายของน้องอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ใช่แบบนั้นค่ะ” กัลยาธิบอธิบาย หล่อนรู้ว่าพี่ชายกำลังคิด
ในแง่ร้ายและอีกหน่อยก็คงจะตีโพยตีพาย หว่า หล่อนเข้าข้าง
คนนอกมากกว่าคนในครอบครัว “คือท่านชายรู้สึกเป็นคนที่อหังการ
ดี จำหน้าคนเก่ง หากได้รู้จักหรือเคยพบหน้าใครแล้ว ก็จะจำคนนั้น
ได้แม่น”

“เขาเรียกว่าสอสุดรู้สอเห็น”

“พี่กั๊ง!”

ไม่ว่าคนอื่น ๆ จะมองว่าปารุสก์เป็นคนแบบไหน สำหรับ
กั๊งสดาลแล้ว ในสายตาของผู้ชายคนนั้นก็คือคนโรคจิต ชอบ
ก่อกวนชาวบ้านไปทั่ว ทั้งยังล้ำเส้นความเป็นส่วนตัว จนเขารู้สึกได้
ถึงความไม่ปลอดภัย แม้กัลยาจะแก้ต่างให้อย่างไร เขาก็ไม่มีทาง
ยอมรับคำอธิบายเหล่านั้นเด็ดขาด!

“พี่กั๊งก็เป็นคนที่จัดได้ว่าหน้าตาดี ดึงดูดทั้งเพศเดียวกันและ
เพศตรงข้าม ไม่แปลกที่คนจะอยากเข้าหา” กัลยายังพยายามพูดจา
โน้มน้าวให้เชื่อว่าปารุสก์ไม่ใช่คนแบบที่อีกฝ่ายคิด

“ไม่แปลกที่คนจะอยากเข้าหา? นี่กลายเป็นว่าทุกคนมีสิทธิ์
เข้าหาใครก็ได้เพราะว่าเขาหน้าตาดีนั่นสิ”

กัลยาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อพี่ชายของหล่อนดัน
คิดไปในทางนั้น “เอาเป็นว่าท่านชายแค่อยากจะทำความรู้จักกับ
พี่กั๊ง คงอยากจะเป็นเพื่อนกับพี่ พี่กั๊งนะพี่กั๊ง น้องบอกแล้วไงคะว่า

อย่ามองคนในแง่ร้ายนัก”

“ถ้าพี่มองคนแบบที่กัลมอง ป่านนี้คงจะโดนคนวิปริตนั้นพาไปกินข้าว หรือเพลอ ๆ อาจจะโดนลงไปทำอะไรมีร้ายแล้วละ!” กังสดาลเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาจะไปไวใจใครง่าย ๆ ได้ที่ไหน กัลยาทำเป็นทองไม่รู้ร้อนกับเรื่องนี้ได้ ทว่าเขาไม่คิดที่จะเมินเฉยคนที่พยายามล้ำเส้นกันหรอก เพราะเรื่องนี้คือเรื่องใหญ่สำหรับกังสดาล คนที่ถือความเป็นส่วนตัวเป็นเรื่องหลักและให้ความสำคัญแก่การเคารพผู้อื่น หม่อมเจ้าปารุสก์ทำตัวไม่มีขอบเขตกับเขา เขายังต้องมองอีกฝ่ายในแง่ดีอย่างนั้นหรือ

“อยากจะพูดอะไรก็พูดเลยคะพี่กั้ง น้องแค่อธิบายดี ๆ พี่กั้งนะมองคนในแง่ร้ายเกินไป เกินไปจริง ๆ!”

สองพี่น้องเริ่มขึ้นเสียงใส่กันอีกครั้ง ฝ่ายป้าคำอินทร์รู้ว่ถึงขั้นนี้คงห้ามไม่ได้แล้วจึงแค่จับตามองอยู่ห่าง ๆ ในใจหวังว่าทั้งสองจะไม่ทะเลาะกันใหญ่โตเป็นเด็ก ๆ

“คนเขาพูดกันทั่วเรื่องที่ว่าท่านชายเป็นพวกไม่น่าคบค้าสมาคมด้วย ทำให้กัลถึงคิดว่าเขาจะมาติดกับพี่”

“พี่กั้งอย่าตัดสินใครจากสิ่งที่คนอื่นพูดกันมาสิคะ ที่พี่กั้งยังไม่ชอบเลยเวลาที่คนอื่นมาทำแบบนั้นกับพี่ ทำให้พอที่อย่างนี้พี่กั้งถึงไม่คิดบ้างว่าคนอื่นเขาจะไม่ชอบ”

ได้ยินแบบนั้นกังสดาลถึงกับทำปากเบี้ยว กัลยาเข้าข้างท่านชายบ้านนั้นเกินไป แต่ก็อย่างว่า น้องสาวฝาแฝดของเขาอ่อนโยนและมีเมตตากับทุกคนเช่นนี้เสมอ หล่อนนะประเสริฐยิ่งกว่าใคร แต่เขาคิดว่าความคิดไร้เดียงสาของหล่อนคือข้อเสีย เพราะหล่อนมักจะถูกคนอื่นฉกฉวยเอาผลประโยชน์โดยที่ตัวหล่อนไม่ได้รับรู้สักอะไร เพราะ

ให้ความเห็นใจแก่คนเหล่านั้นเสมอ

แต่กังสดาลไม่ใช่ และเขาไม่มีวันหัวอ่อนใจดีแบบน้องสาวเป็นแน่!

“ต่อให้กลัวพุทอะไรก็ช่าง แต่พี่จะไม่มีวันมองท่านชายปารุสก์ในทางที่ดีหรอกนะ”

“เอาเถอะค่ะพี่กั้ง” สุดท้ายก็เลยยกยอมาจบปัญหานี้ คนหัวดีชอบเอาชนะแบบกังสดาลเถียงไปก็มีแต่จะจบด้วยการทะเลาะกันเปล่า ๆ “ว่าแต่งงานพี่กั้งเป็นไบบ้าง ราบรินดีหรือเปล่าคะ”

“ก็...” กังสดาลเหลือบตาขึ้นมองผนังในระหว่างใช้ความคิด เขาเงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบ “ก็เรื่อยๆ ได้ครูอุษาที่ทำงานด้วยกัน ช่วยดูช่วยแนะนำ เดี่ยวสักพักคงปรับตัวได้ คิดแค่เรื่องการสื่อสารกับเด็กๆ ภาษามือพี่ไม่เอาไหน”

“น้องจำได้ว่าแม่นมของเพื่อน้องคนหนึ่งเธอเป็นคนหูหนวก อยากให้น้องช่วยอะไรหรือไม่คะ เผื่อว่าจะให้เธอมาช่วยสอนได้” กลยาเสนอ แต่พี่ชายของหล่อนดูจะไม่สนใจ และคงไม่รับความช่วยเหลือเหลืออีกแน่

“ไม่ดีกว่า พี่กลับห้องละ...” พุดเสร็จกังสดาลก็หยิบสมุดบันทึกมาถือแนบข้างตัว เดินออกจากห้องสมุด แล้วก้าวขึ้นบันไดตรงไปยังชั้นสาม

กลยามองตามหลังพี่ชาย กระทั่งได้ยินเสียงประตูปิดหล่อนถึงหันไปพูดกับป้าคำอินทร์ด้วยสีหน้าน้อยอกน้อยใจ “พี่กั้งนิสัยไม่ดีเลยนะคะว่าไหม ชอบทำตัวเหมือนไม่อยากรู้เรื่อง ไม่รับฟังใครทั้งนั้น”

“บางทีคุณชายกั้งอาจจะแค่อยากสร้างกำแพงขึ้นมา เพราะ

ไม่อยากจะทำให้ตัวเองต้องผิดหวัง คุณหญิงกัลก็ทราบดีว่าคุณชาย กังเป็น...”

“เป็นคนที่ชอบผู้ชายด้วยกัน” กัลยาไหล่ตลก “หญิงเข้าใจพิกังนะ แต่คนเราจะสร้างกำแพงสูงกันคนอื่นเพียงเพราะกลัวว่าจะไม่เป็นที่ยอมรับนั่นดีแล้วหรือคะป้าคำอินทร์”

กัลยาถามผู้มีอายุซึ่งยังมีให้โดยไม่พูดคำใดออกมา หล่อนครุ่นคิด อีกไม่นานพอหล่อนแต่งงานกับพระองค์ชายแสงฉายและย้ายออกจากวังนี้ไป พี่ชายของหล่อนก็จะมีเพื่อน และในฐานะที่เป็นน้องสาวฝาแฝด กัลยาก็อยากจะช่วยพี่ชาย อยากจะให้เขาได้มีสังคมเพื่อน มีคนสนิทชิดเชื้อที่ไว้วางใจกันได้ คิดถึงตรงนี้ความจู้จี้จ้านของหล่อนที่ผสมกับความห่วงใยก็ค่อย ๆ ทำงาน ดวงตาคู่สวยเบิกโพลงเมื่อนึกอะไรดี ๆ ขึ้นมาได้

“หญิงจะช่วยพี่ชายกังเข้าสังคมให้ได้” กัลยาบอกด้วยสีหน้าที่มุ่งมั่นกว่าเก่า “หญิงจะต้องทำให้สำเร็จ ก่อนที่หญิงจะแต่งงานและออกจากวังนี้ไป”

“ว่าอย่างไรนะคะคุณหญิงกัล”

“หากว่าท่านชายรุสก็คือคนเดียวที่อยากจะสนิทกับพี่กังละก็ หญิงก็จะร่วมมือกับท่านชาย จะช่วยให้ท่านชายดึงพี่กังออกมาเจอโลกภายนอกให้ได้ และกลายเป็นหนุ่มสังคมแบบคนอื่น ๆ ลักที” กัลยาส่งยิ้มที่ทำให้คนมองยิ้มตาม หม่อมราชวงศ์ผู้นี้เป็นผู้ที่ไม่มีท่าทางอมทุกข์เหมือนอย่างพี่ชายฝาแฝดของหล่อน

ป้าคำอินทร์เห็นด้วยกับกัลยา จึงไม่ได้เอ่ยอะไรอีก

อย่างน้อยก็งัดดาบก็ควรจะยอมรับโลกภายนอกและเปิดใจยอมรับคนอื่นเข้ามาในชีวิตบ้าง เพราะท้ายที่สุดแล้วคนเราต่างต้อง

เดิบทโต ต้องมีสังคม หากกังสดาลอยู่อย่างเหี่ยวเฉาในวังนี้ไปจนตาย
คงจะน่าเสียดายไม่น้อยที่เขาไม่ได้ใช้ชีวิตให้คุ้มค่าในยามที่ยังหนุ่ม
แน่น